

τέλος να παραδοθή εις τας άγκάλας του τυχόντος, διά να συντηρήση τον γέροντα πατέρα της, διά να δυνηθή να πληρώση τον έπισκεπτόμενον την άσθενη μητέρα της Ιατρού και τα άπαιτούμενα εάσματα οικογένεια, έν τή οποία οι γονείς έχουν την έουσία να έξαναγκάσουν τά τέκνα των, άφ' ου καταπνίξωσι τον προς τον νεόν ή την νέαν, έν αγαπώσιν, έρωτά των, να νομιμούνται γέροντα ή γραιόν τινα έπί μόνω τώ λόγω, άτι ούτος ή αύτη έχει πεποιθείσιν, αίί μά την άληθειαν, τοιαύτη οικογένεια πρέπει να έκλείψη, να καταστραφή. Η κοινωνία του μέλλοντος, ή αναρχική κοινωνία, θα έχη άπαλλαχθή τοιαύτης οικογενείας. Έν τή κοινωνία εκείνη τοιαύτη οικογένεια δεν θα ύπάρξη.

I. M. ΜΑΓΚΑΝΑΡΑΣ

ΓΙΟΡΔΑΝΟ ΒΡΟΥΝΟ

Ο θάνατός του.

Η έποχή εκείνη κατά την οποίαν άπειροί θύοι μάρτυρες ένεκα των θρησκευτικών των ιδών, έφέροντο, άλλοτε μέν υπό της μίας, άλλοτε δέ υπό της άλλης ισχυρούσης, θρησκευτικής, χριστιανικής μερίδος, έπί τού ίκρίωματος.

Κατά την έποχήν ταύτην έζησεν ο Γιορδάνο Βρούνο, ο μάρτυς ούτος της Επιστήμης, ο θυμασθείς έπί τού βαθμού της χριστιανικής θρησκείας, υπό των ιδών, όστι έτάλμασε κα κηρύξη, έτάλμασε κα έκράσαρ μίαν φιλοσοφικήν, μίαν επιστημονικήν άληθειαν.

Δύο δόλοχαρα έτη διήλθεν έντός ύγρου κα ήσπλου δωματίου τής φοιτήσεως, εις την όποιαν είχε μισθή εν Ρώμη.

Την 16 Φεβρουαρίου έτος 1600, έζησεν τέλος, έκείθεν κα ώδήγηθη, πρό των δικαστών του.

Εκεί τώ έπίκειντο ούτοι, ότε τον ύπακώθησαν ώς άδελφικόν, διας έδώκεν, ότε έπάρχοι κα άλλω κώσσοι έκ τού σίμπακτι.

Τον έρωτώσιν εάν θέλη κ' άπανθή τας ιδέας του, καί να τή χαρισθή ή ζωή.

Άλλ' ο Γιορδάνο Βρούνο γνωρίζων κελώς έτε οι βασανιστάς του ήδύναντο να κακασθείσων μόνον τού σώματός του, ούδέποτε δέ καί τας ιδέας του, καί ότε αύται θα έζων καί μετά τον θάνατόν του μεταξυ των ανθρώπων, άπαντή σταθερώς άλλ' εύχνας εις αυτούς, ότε αδέκ άδύναται κ' άρηθή ή τι γνωρίζει, ότε είσαι άληθής, τούς άπαντα λαμβάνει κα ήδη, δια τούδου ταιάσ φοράν, ό,τι συγχάκις τούς έδεν είπει, ότε ίσως καί εκείνοι οι έδιοι συμμέρίζονται την πεποιθήσιν του.

Οι δικαστάς του μετά την άπάντησιν ταύτην τον κηρύττουσιν ένοχόν, άρρησιμόν, κα τον περιτίθουσιν εις τον ενοχισμόν βραχίσιος, εδία να τιμωρηθή δια τού δυνατόν εύσεργίως, χωρίς να χυθή αίμα, ώς άνίσησιν τά έγγραφα των.

Ευχρασαι τρομαζόν, το όποσον έχουσίμεν δια να θανατώνη κα τούδον τίνα έπί τής πορείας.

Την τρομασάν ταύτην άπερασαν τών δικαστικών των άκούσας, απεύθυναν εις αυτούς άταραχώς τούς έπαι

λόγους : — α' ίσως περισσότερον φόβον έχετε σεις ήν έτυμηγορίαν ταύτην παραγγέλλοιτε, παρό έγώ άκούω ταύτην.

Δέν είναι εύκολον να ένθυμηθή καί ν' άπερριθμήσώ τις τά πιθήματα των θρησκευτικών μαρτύρων τής έποχής εκείνης. Ήσαν φοβικόη καί τρομαζό, ήσαν άπειράριθμα. Ναι, άλλ' οι άνθρωποι ούτοι βαδίζοντες προς τον θάνατον, είχαν μέχρι τής τελευταίας στιγμής τής ζωής των την βοήθειαν τής, έλπίδος.

Ήλπιζον, ότι, διερχόμενοι εκ τής ζωής ταύτης εις την άλλην διά των σκληροτέρων δοκιμασιών, ήθελον άποκτήσει εκεί έπάνω, άνθ' όσων έπισχον, λαμπράν άμειβήν, ζωήν άγευστων πικριών, καί ταύτην αιώνιον !! Τούτο είναι ώς να διερχηται τις εκ τής αδύνης εις την χαράν. Διά τού θανάτου διερεύγον την σκληρότητα των θραύσων, καί να είσυσται

σπλαγχιαν του Θεού. Είσεισιν εις την παρουσίαν άόρατου τινός δυνάμειος, ήτις τούς παραυθούσε κα παρηγόρει γλυκέως κα έβούλη αύτους κατ' το ταξίδιον των εν τή σκοτεινήν πεδιάδι. Ταύτο έδιδεν αυτοίς θάρρος κα καθύστα δι' αυτούς, τας ρόγας άλιγώτερον τρομαζός.

Ο Βρούνο σμως δέν είχε ποτέ την έλπίδα ταύτην, δέν είχε ποτέ την βοήθειαν ταύτην. Αί ιδέαι του, αί φιλοσοφική καί επιστημονική δέν ύπείσχοντο άμειβήν τινα εν άλλη τινι ζωή. Αί ιδέαι του, δέν α' έδιδε την ζωήν του, δέν ήπαρτέκλειον κα τού κρηγορητικόν.

Μόνος ήλάλιος ήν τήν έλευσίαν πύλην, καί τού

Ούτος εν τή σκοτεινήν αίθουσήν τού άπρωήτος, ο μάρτυρ της επιστήμης. Εκεί χιλιάς, πλησίον έδου, ύρισκονται τά βασανιστήρια ήγαλεία, μικρόν δέ άπέγειον υπό τούς πόδας του. Ούδεις άλλος εκεί, ούτε κατήγορος, ούτε μάρτυρες, ότε δολιχόσμος, είμή μόνον οι έρωτασταί κα οι βασανιστάί με ύρος έπίπλαστον, ασβήρον.

Ούτος άληθώς μεγαλείον εν τή στάσει ταύτη του άκέραιου πιστοτήτος προς τήν κληθείαν ανθρώπου ταύτου, του Ιαταμίνου μόνου εν τή αίθουσήν εκείνην ένώπιον των άδικαλάτων κα άμειλικτών δειστών του!

Οπισθεν άντως αντίθετος τής αληθείας, τής εκλονήτου σταθερότερος προς την άληθειαν, καί τής άλλης εκίνου σκηνης, τής λαβούσης χωράν παρα την πυράν των φρουρών του μεγάλου ίκαίως Κατάφα, πρό 1600 έτών, ότε ο άλέκτωρ έλάλησε καί ο Χριστός παροκλήσας τον Πέτρον, αήτος ήδη ο αντιπρόσωπος έβρισκον έπί τής ζωής του Βρούνο τήν ποθεινάν αύτων άπράσιν.

Πηγαίοι έρωταί

Η Φύσις έδωκεν εις έκαστον τού δικαίωμα τής άπλευής έπί πάντων των άγαθών. Σίμας τής κοινωνίας είναι ή ύπερβάσις τής ίσότητος ταύτης, κατ' τών έπιθέσεων τής φύσεως καί τής κακείας καί ή διά τής συνέταξιάς έλαττώσιν τής άπλευής ταύτης.

Βαθεύ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

«Δυστυχής γέρον ρακένδουτος, πλέον των 70 ένιαυτών αριθμῶν, τρία ἐν δλω ταξείδια ἐπὶ κάρρου ἔκαμε χθές ἀπὸ τοῦ Νοσοκομείου εἰς τὸ ἱστονομικὸν κατάστημα καὶ ἀνὰ τὴν πόλιν. Ἦτο ἰσθάνης καὶ τὰ τελευταίως του ἐμέτρα στιγμάς, ἔτρεμε δὲ ἐκ τοῦ δοιματάτου ψύχους. Ἐκ τοῦ Νοσοκομείου ἐξεδιώθη, διὰ τίνα λόγον ἔτιωστον καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν ἱστονομίαν. Ἀλλὰ ἡ ἱστονομία τί γὰ τὸν κάμη; Τὸν ἀπέστειλε πάλιν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον καὶ ἐκεῖ μετὰ τόσας παρακλήσεις δὲν τὸν ἐδέχοντο. Ἀπίστρεφον τοὺς ὀφθαλμοὺς πάντες οἱ ἐκεῖθεν διερχόμενοι. Ἴνα μὴ τὸν βλέπωσιν ἐξωθεν εἰς τὰ πεζοδρόμιοι τρέμοντα καὶ ψυχορραγούντα. Ἰσως ἦδη δὲν θὰ εὐρίσκειται εἰς τὴν ζωῆν, διότι μία γωνία ἐν τῷ Νοσοκομείῳ δὲν εὐρίθη γὰ ἀρθρῆ καὶ αὐτῷ.»

«Πολιότητος» Πατρῶν, 2 Φεβρουαρίου 1898.

Ἐξ εἰκόνα τῆς ἀθλίας τοῦ γέροντος καταστάσεως, μετὰ τὰ χρώματα εἰς τὴν ζωγραφίσαι μετὰ τὰς ἄστικὰς ἀφημερίδας τῆς πάλειός μας. Ἡ ἄστικὴ ἱσημερία ἀναγράφει ἀπλῶς τὸ γεγονός. Πόσον ὅμως δύναται νὰ ἀκλήσῃ φιλοσοφίαν ἐπὶ τοῦ γεγονότος τούτου, τὸ ἄποιν ἡθελοκατόνι τοῦ δόθεντος πλουτοκρατοῦ χοροῦ νὰ μᾶρ δώσῃ τὴν ἀντιθετικὴν μαρτυρίαν τοῦ πλουτοῦ καὶ τοῦ πτωχοῦ. Πόσας ἀσθενεῖς δύναται νὰ ἀναρτῆσῃ ἐν ταῖς στήλαις τῆς ἀντὶ τὰ συμπαροῦς ταύτας δὲ ἀναστάτων δημοσιευμάτων.

Ἐν γέρον ἀκίβητος μίση τῆς Ἰουστινιανῆς καὶ Κοινοῦ καὶ πολιτικῆς ἐκεί ἐπὶ τοῦ καλοδραμέτου πεταμένους ἀνὰ ἀρροτομικὸν σχῆμα. Καὶ ὅμως οἱ ἀσθὲς καὶ ἀδύνατοι ἀνημέροισι ἐξ ἐξοκολοῦσιν νὰ μᾶρ λέγωσιν ὅτι «πάρτες ζωμῆν ἐν Κίλλῳ καλῶν» οὐ μᾶρ μισολεγοῦμεν καὶ δὲν ἐξομεν τὴν ἀνάγκην, διότι ἐν Κίλλῳ τῆς μακρῆς ἀπὸ τῆς Κοινωνίας λεγομένη, διὰ τὴν πλειοψηφίαν τὸν πτωχόν, ὅτι ἡ Πελοπόννησος ἀπὸ τὴν περιουσιαρχίαν τῆς τοῦς κολλίτας τῆς λαοῦ, καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη κατάσταση δὲ μᾶρ δόχησῃ τῆς μίαν Ἐκπαιδεύσιν. Ἐὰν δὲ θελήσῃ νὰ τοῖς ἐκδοῦσῃ τὸ μᾶρ χάρις ἀναρτῆσῃ τὴν Πλουτοκρατίαν ἀπὸ τῆν Ἐργασίαν καὶ τῆν ἀνάγκην ἀντιθετικῶν, οὐδὲ λέγωσιν ἀπετόμας. Ἡ λέξις ἀδελφῆ, Ἐνὶ τῷ Ἄδν εἶναι ἴσως καὶ τὸν λῆξιν Ὅλος οὐκ ἐγγράφει ἐρπύλλοντες καὶ ἀνταμοιβόντας καλῶς ἢ Ἄλλῃ καὶ ἀνὴν κινεῖς ἀστυχῆς καὶ ἰσθάνης καὶ δὲν δύναται νὰ συντηρηθῇ δὲ αὐτοὺς ἔχομεν κίμην τὸσα γυμνασιακῶν καθεστώματα. Ἐν τῷ ἐνὶ αὐτοῦ Πτωχοκομείῳ καὶ Νοσοκομείῳ.

Ἐὰν ἀνοίξῃς τὸ βιβλίον σου νὰ τοῖς φέρῃς ἀντιθετικῶν ἐπὶ τὸν πτωχοκομείῳ αὐτῶν, ἵνα θελήσῃ νὰ τοῖς δῆξῃς ὅτι τὸ νοσοκομείον καὶ τὸ πτωχοκομείον μόνον διὰ ἐκείνοσιν οἱ ἄποιοι εἶναι φίλιος τοῦ κόμματος καὶ ὅτι ἐν τῷ καθάρῳ τῶν ὀφθῶν ἀναίονται αἱ θύραι τῶν ἀπέρχονται λέγοντες «Ἐργασίη, φίλε μου, νὰ ἀντιλέγητε ἢ. Ἀλλὰ ἡ σφενδόνη ἐξαλειώθη ἀριστοτέλει καὶ χάριτος δὲ ἐξομολογῆται τῷ Ἄδν.»

Γ. Μ. Καραμπιλίας

Καὶ τὴν περιουσιαρχίαν ἐξομολογῆται ἡ προκαταρκτικὴ ἐπιπέδου ἱστορίας. Τὸ καλοδραμέτου ἀστυχῆς καὶ ἀδύνατος ἀνημέροισι ἐξ ἐξοκολοῦσιν νὰ μᾶρ λέγωσιν ὅτι «πάρτες ζωμῆν ἐν Κίλλῳ καλῶν» οὐ μᾶρ μισολεγοῦμεν καὶ δὲν ἐξομεν τὴν ἀνάγκην, διότι ἐν Κίλλῳ τῆς μακρῆς ἀπὸ τῆς Κοινωνίας λεγομένη, διὰ τὴν πλειοψηφίαν τὸν πτωχόν, ὅτι ἡ Πελοπόννησος ἀπὸ τὴν περιουσιαρχίαν τῆς τοῦς κολλίτας τῆς λαοῦ, καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη κατάσταση δὲ μᾶρ δόχησῃ τῆς μίαν Ἐκπαιδεύσιν. Ἐὰν δὲ θελήσῃ νὰ τοῖς ἐκδοῦσῃ τὸ μᾶρ χάρις ἀναρτῆσῃ τὴν Πλουτοκρατίαν ἀπὸ τῆν Ἐργασίαν καὶ τῆν ἀνάγκην ἀντιθετικῶν, οὐδὲ λέγωσιν ἀπετόμας. Ἡ λέξις ἀδελφῆ, Ἐνὶ τῷ Ἄδν εἶναι ἴσως καὶ τὸν λῆξιν Ὅλος οὐκ ἐγγράφει ἐρπύλλοντες καὶ ἀνταμοιβόντας καλῶς ἢ Ἄλλῃ καὶ ἀνὴν κινεῖς ἀστυχῆς καὶ ἰσθάνης καὶ δὲν δύναται νὰ συντηρηθῇ δὲ αὐτοὺς ἔχομεν κίμην τὸσα γυμνασιακῶν καθεστώματα. Ἐν τῷ ἐνὶ αὐτοῦ Πτωχοκομείῳ καὶ Νοσοκομείῳ.

Ἐτὸν Ἅγιον Βασίλειον (Βραχυνῶν): Ἄλλ' ὅτι ὑπῆρξεν ἐκτάκτως ἐπιτυχῆς διὰ τοὺς προπαγανδιστὰς καὶ ἦτο ἡ ἐν τῷ χωρίῳ Ἅγιος Βασίλειος (Βραχυνῶν) δεξιότης καὶ ὁ ἐνθουσιασμός τῆς ζήλος μετὰ τοῦ ἠποίου οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου τούτου προσεφέρθησαν ὅπως γνωρίσωσι καλλίτερον τὰς Ἀναρχικὰς ἰδέας. Τὸ ἐνδιαφέρον τῶν χωρικῶν μετ' ὀλίγην ὥραν, τοσαύτον ἠυξήθη, ὥστε διακόσιοι περίπου ἄνθρωποι εἶχον τὴν ἰκαίτησιν ν' ἀκούσωσι ἀναπτυσσομένας ταύτας. Τότε ὁ συντροπος Ἰωάννης Μ. Μαγκατάρας ἐμφανίσθη εἰς τὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας τοῦ φίλου μας Φωτίου Παπιδθανατοπούλου ἠρξάντο θυμῶν καὶ ἀναπτύσων εἰς τὴν γλώσσαν τοῦ λαοῦ, ἐπὶ τὴν ἀθλιότητα τῆς παρούσης καταστάσεως καὶ τὴν αἰτίαν αὐτῆς. Ὁ λόγος τοῦ συντρόφου ἐτελειώσθη ἐν μίση ζωρῶν ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ Ἀναρχικοῦ σοσιαλισμοῦ. Μετ' ὃ ἀνεχωρήσαμεν καθ' ὅτι ἡ νύξ ἤρχισε νὰ προχωρή.

Δημ. Θ. Καραμπιλίας.

Ἐξ Ἀθηνῶν. Αἱ ἐλευθεροὶ ἰδέαι ἀπὸ τῆς ἔδρας τοῦ Πανεπιστημίου. — Ἐνας σύντροφος μᾶς ἐπιστάται ἐξ Ἀθηνῶν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 29 Ἰανουαρίου 1898 τὰ εἶπε: «Μόλις ἐξῆλθον τῆς μεγάλης αἰθούσης τῆς νομικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ἐν ἧ ὁ ὄρηγητης ἐν αὐτῇ κ. Δημ. Ζαλοῦχος εἰδίδει σήμερον «Περὶ ἰδιοκτησίας». Ἡ ἐντύπωσις, ἣν ἐπροβίησάμοε ἡ δίδασκαλία αὐτῆ, μὲ ἀγαχάζει νὰ σπεύσω νὰ γράψω πρὸς τὴν ἐπι τὰ πρόσω», περιλήψιν σημαντικωτάτην τοῦ μαθήματος τούτου τοῦ φιλελευθέρου καθηγητοῦ, ἐκφράζων ἅμα τὴν χαρὰν μου, διότι καὶ ἀπὸ τῆς ἔδρας τοῦ Πανεπιστημίου ἠρξάντο τὸ πρῶτον ἡδὴ κτηρυσσόμεναι αἱ ἐλευθεροὶ ἰδέαι. Ὁ κ. Ζαλοῦχος δι' ἐπιχειρημάτων ἀπέδειξεν εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτοῦ ἀκροατὰς, ὅτι ἡ ἰδιοκτησία ἐν γένει δὲν εἶναι δικαίωμα ἐμφυτον. Καὶ ὅτι ἡ μὲν ἰδιοκτησία τῶν ἀκινήτων εἶναι δικαίωμα ἐπέκτητον ἀπορροῦν ἀπὸ τοῦ ἐμφύτου, ἵπολύτου καὶ ἀναπαλλοτριώτου δικαιώματος τῆς φύσεως καὶ τῆς τέχνης πρὸς πλήρωσιν τῶν τοῦ ἄνθρωπου χρεῶν, τὴν δὲ ἰδιοκτησίαν ἐπὶ ἀκινήτων ἐξαπαλλοτριῶσιν ὡς τὴν μεγίστην καὶ κυριωτάτην αἰτίαν τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν ἀνθρώπων, ἀπέδειξεν δὲ ὅτι δὲν εἶναι αὕτη, οὐδὲ ἐπέκτητον καὶ δικαίωμα, ἠρξήθη αὐτῇ τὴν ἵσταν τοῦ δικαιώματος. «Τὸ ἔδαφος, εἶπεν, ὅπως καὶ ἡ θάλασσα, οἱ ποταμοὶ καὶ ὁ ἀήρ ἀνήκουσιν εἰς πάντας ἐπειδὴ δὲ ἵνα ὑπάρξῃ, πολιτεία, ἡ δῆμος, ἡ κοινότης πρὸς ὅσον περιληπτικῶς ἀπαρτῶνται ἄνθρωποι καὶ ἔδαφος, τὸ ἔδαφος τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν κοινότητα, ἥτις ὡς τοιαυτὴν ἡρέπετε νὰ καλλιεργῆ καὶ καθιστᾷ αὐτὸ παραγωγικόν πρὸς διατήρησιν τῶν μελῶν τῆς κοινότητος ἀναγκαίον. Ὁ δῆμος, εἶπεν, εἶναι ὁ μέγας κτήματις, τὰ δὲ μέλη αὐτοῦ μετέχουσι κατ' ἰστικότητα μέρη καὶ ἀνάλογως. Ἡ ἐπὶ ἀκινήτων ἰδιοκτησία σπορίζεται ἐπὶ συνθήκης, παρ' ἧμῖν ἐπὶ τῷ Συντάγματι καὶ ἐπιτῆ προόδου τοῦ χρόνου ἡ γῆ παραρτῆται εἰς τὴν κυριότητα τῶν ὀλίγων οὐ δὲ πολλῶν τοίκοισιν εἰς τὴν δυστυχίαν, δὲν θὰ παρεῖθῃ πολλὸν χρόνος, ὅτι δι' ὀνητηθῆ τὸ καθεστὼς τοῦτο δὲ ἐπαναστάσει κοινωνικῆς, ἥτις ἵνα τὸ κυριωτάτον μέσον τῆς προόδου αὐτῶν ἀλλ' ἐκ τῶν προχείρων καὶ διὰ τῆς χωροκατασκευαστικῶν εὐνοειῶν ἐκερσώθη μετὰ μίαν ὥραν ἐν μέσῳ ζωρῶν χωροκατασκευαστικῶν δπερ ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ νεολαία τοῦ ἔθνος τοῦ Πανεπιστημίου ὄργη πρὸς πρόοδον καὶ χειραρτῆσιν τοῦ πνεύματος ἀπὸ τῆς δουλείας τῶν παραρτῆσεων.»

Καὶ σήμερον πάλιν ἡ προπαγανδιστικὴ ἔδρα ἐδράμεν ἐν τῷ χωρίῳ τῶν Πατρῶν. Ἐν Ἅγιον Βασίλειον (Βραχυνῶν) εἶδη ὅτι ἐγγίνονται ἐπὶ ἀκατόν χρόνον, κατὰ Κόρια κτλ., μαθήματα ἐπὶ ταῖς ἰδέαις μας θὰ διέλθῃ δ. συντροφος, Δημ. Θ. Καραμπιλίας «Περὶ τῆς Κοινοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως».

ΟΡΦΑΝΟ

Ευρέθηκα μικρό παιδί μιὰ μέρα ὄρφανό.
Δὲν εἶξενα ποῦ νὰ γυρίσω.
Ἀπὸ τὸ σπῆτι μ' ἔβγαλαν καὶ μοῦ εἶπαν ἀλλοῦ
Φιλοξενία νὰ ζητήσω.

Ἡ ξερὴ πείνα μ' ἔκαμε νὰ τρέχω παντοῦ.
Τὴν δύναμί της γιὰ νὰ ἡμερεύω
Καὶ τέλεια μ' ἐδίδαξεν ὁ ἀπετρος καιρὸς
Ἐλεμμοσύνη νὰ γυρεύω.

Ὁ ἕνας, ἐνῶ μοῦ εἶδε κάλλικο λεφτό.
Μὲ ὕβριζε γιὰτὶ δὲν δουλεύω.
Ὁ ἄλλος, ἐνῶ μοῦ ἔρογγνε κομμάτι ψωμί,
Μὲ ὕβριζε γιὰτὶ ζητιανεύω.

Μ' ἔχει ἀπαντήση μιὰ φορὰ κ' ἕνας βασιλῆς
Μαζὺ μὲ τὴν βασίλισσά του.
Ἐροῖξ' ἐπάνω μου κ' αὐτὸς διαδαπικὴ ματιὰ
Κ' ὕστερα ἐπῆγε ὅτ' ἡ δουλειά του.

Ἐγὼ ἀπαντήσῃ μιὰ φορὰ ὡς κ' ἕνα παπᾶ
Καὶ τοῦ ἐζήτησα τὴ βοήθειά του.
Μὰ ἐκεῖνος δὲν μ' ἐνόησε, γιὰτὶ μοναχὰ
Μοῦ ἔδωκε τὴν εὐλογία του.

Ἐλεμμοσύνη ξέρω γὰρ ποῦτε ὁ παπᾶς
Χριστιανικὰ θὰ μοῦ δωρήσῃ.
Ὅταν ἀπὸ κοῦνο σώμᾶ μου κατάξερη γῆ
Μὲ δύο φτυαριαῖς θὲ νὰ σκορπίσῃ.
Ἐκ τῆς «Λοιωνίας Ἀρθῆς».

ΚΑΛΟΣ ΑΚΑΘΑΡΣΙΩΝ

Ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ κ. Ἀνδρέου Μ. Κόλλα. — Ὁ ἀρχαιότερος οἶκος τοῦ τραπέζιτου κ. Ἀνδρέου Μ. Κόλλα συναίχθησε χθὲς εἰς τὰς εὐρεῖς του αἰθούσας, δετ' ἐξέλαστον εἰς πλοῦτον, κάλλος, νεότητα καὶ μεγαλοπρέπεια. ἔχει νὰ ἐκιδέξῃ τὴ κοινωῖά μας. Ἡ χορευτικὴ ἐσπερὶς, ἣν διωργάνωσαν ἰατροὶ ἀπὸ ἀφανῆς ἐπιτυχίας καὶ κοινῶς ἀνωμολογήθη βεὶ μετὰ τῶν οἰκίων soirees dansantes ἀπὸ πολλῶν ἐτών, ἣ χθεσινὴ ὑπερέβη πασῶν καὶ κατὰ τὸ κλῆθος τῶν κεκλημένων καὶ κατὰ τὴν ἐν γίνεσι παράστασιν.

Ὅτι ὄχιτὸς καὶ ἂν γραφῆ δὲν δύναται νὰ χαρακτηρίσῃ ἐπαρκῶς τὴν ἀληθῆς ἀριστοκρατικὴν κίνησιν, ἣ ὅποια εἰδικῶς ἔβλεπε αὐτόχρημα Βυρραϊτικῶν συγγραψισμῶν ἐκλεκτοῦ κόσμου ἐν τάξει, εἰς τὸν ὅποιον τὴν πάντα ἐστὶν ἕνα τοῦ διακεχυμένου πλοῦτου κατὰ τοῦ ἐμφύλου διακόσμου, τοῦ ἀρμονικῶς ἔχοντος πρὸς τὰ ὅλα περιβάλλον. Ἡ πολιτεία τῶν ἀριστοκρατῶν τῶν αἰσῶν φιλου, ἣ τὸν τρέχοντα, εὐκόλον δὲ νὰ συμπαρανῆ πᾶ ἐπὶ αἰεὶ χεῖρες ἀβραὶ ἡσχολήθησαν κατ' αὐτὰς εἰς τὴν παρασκευὴν αὐτῶν.

Θαυμάσιος διέβη ἡ δὴ τὸ πρόγραμμα τοῦ χοροῦ, ὑπὸ τὴν ταλάνῃ μουσικῆς ἀπεδύσετο τῶν ἀριστῶν μαθητῶν. Τὰ Cotillon δὲ εἰς τὸν ἔχον μὲ τὸν φανταστικώτατον χιονοπόλεμον.

ἰδίᾳ δὲ ἐθαυμάσθη τὸ κλείσιμον οὕτως εἰπεῖν αὐτοῦ, πρωτοτυπον ὄσω καὶ μεγαλοπρεπῆς. Κομψότατον δηλοῖ τὴν ἀμαστρομένον ὑπὸ αἴγιος λαμπράτατα ἐστολισμένῃ ἣτο κατάφορτον ἀνθῶν, τὰ ὅποια διανεμήθησαν εἰς τοὺς μετασχόντας τοῦ χοροῦ.

Ἐν γένει εἰπεῖν ἣ χορευτικὴ ἐσπερὶς τοῦ ἰδιοῦ οἴκου Κόλλα ἔσχε πρωτοφανῆ succès καὶ κατέληκεν ἀληθινῶς τῶν ἐντυπώσεων. Συνέβαλον ὅμως εἰς ταύτας ἄκτος τῆς μετρίτων ἐλαχίστων λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας καὶ ἣ ἀπεριττος φιλοφροσύνη τῶν εὐγενεστάτων οἰκοδεσποτῶν καὶ τῆς ἐξαιρετοῦ δεσποινίδος Κόλλα, οἱ ἐπιχαρίτες τρόποι οἱ ἡλεκτρίσαντες τοὺς εὐτυχεῖς ἐπιπέκτας τοῦ ἀριστοκρατικοῦ οἴκου τοῦ σεβαστοῦ πατρὸς τῆς.

«Νεολόγος Πατρῶν» 1 Φεβρουαρίου 1898.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Πείνα καὶ ξουδία. — Ἐξεδόσαμεν εἰς καλλινευτικῶς τυπομένον ἑλληδικὸν τὸ διήγημα Πείνα καὶ Ξουδία ἐκ τῆς συλλογῆς Ἡ στενάξουσα ἀνθρωπότης τοῦ συντάξου ἰω. Μ. Μαρχατάρου. Τιμᾶται 10 λεπτά καὶ πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

Φιλολογικὴ ζωὴ. — Ἐλάβομεν τὸν πρῶτον ἔριθυον τοῦ ἐκδοθέντος ἐν Ἀθήναις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν δεκαπενθήμερου περιόδικου «Φιλολογικῆς Ζωῆς» ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κωστή Οἰκονόμου, δημοσιογράφου, καὶ τὴν ἡμετέραν τοῦ κ. ἰω. Καταρράδου διευθυντοῦ τοῦ «Πρακτορείου τοῦ Παγχοσμίου Τύπου» Ἑλλάδος τῆς «Φιλολογικῆς Ζωῆς» εὐρίσκαται καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος μας ἀντὶ 20 λεπτῶν ἕκαστον.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ «ΕΠΙ ΤΑ ΠΡΟΣΩ»

Ἐκ ΠΑΤΡΩΝ:

Δημ. Θ. Καρακίλιας (μητιμὰ εἰσφορά)	Δρ. 12.—
Ἡκ ὀνυθρομῶν Πατρῶν: Περιλήξ. Τσουκαλᾶς δρ. 1, Σπύρος Λυναρᾶς δρ. 1, Κωνστ. Κωστόπουλος δρ. 1, Π. Βασιλείου δρ. 2, Θ. Διαμαντόπουλος δρ. 1, Χαράλ. Γιαντόπουλος δρ. 1, Χαρ. Ὀλυμπιάδης δρ. 1. Ἰλίον: I. Μ. δρ. 2. Ἀγ. Βασιλείου (Βραχνῶν): Γεώργ. Κων. Βαγενᾶς δρ. 1.—	
Ἐκ πωλήσεως βιβλίων ἐκδόσεως «Ἐπί τὰ Πρόσω»	Δρ. 10.—
Ἐκ προηγουμένου φύλλου εἰσφορά	λ 30
Τὰ ὅλα δραχ.	Δρ. 130.90
	153.20

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ «ΕΠΙ ΤΑ ΠΡΟΣΩ»

Εἰσφορὰ βιβλίων.
Οἱ ὀθλιον τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ ἰω. δ. Κονδύλια (ὄκτ' Εὐαγγελίου Μαρχατάρου).
Ὁ βίος τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὁ Ἀντιχριστὸς τοῦ Ἐρνστοῦ Ρενῶν (ὄκτ' ἰω. Μ. Μαρχατάρου).

«LES TEMPS NOUVEAUX»

Paraissant tous les Samedis
AVEC UN SUPPLEMENT LITTÉRAIRE
ADMINISTRATION: Rue Mouffetard 140 Paris